

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.102 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 2 mei 1991 België binnen en dient een asielaanvraag in op 3 mei 1991. Op 17 februari 1994 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende verwerping van een dringend verzoek tot heronderzoek. Bij arrest van de Raad van State nr. 49.079 van 14 september 1994 wordt de vordering tot schorsing verworpen. Op 12 december 1995 wordt verzoeker gerepatriëerd.

Verzoeker komt opnieuw België binnen op 15 mei 1999 en dient een asielaanvraag in op 1 juni 1999. Op 7 januari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 11 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag tot regularisatie in op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 9 juni 2004 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de regularisatieaanvraag.

Op 3 september 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 september 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 29 augustus 2006 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 23 december 2006 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 21 augustus 2007 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 11 februari 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Verzoeker dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 11.078 van 9 mei 2008 verwerpt de Raad dit beroep.

Op 14 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Dat moet worden vastgesteld dat de kopieën van een identiteitsstuk welk verzoeker voorlegt duidelijk geen kopieën vormen van een origineel, maar zelf kopieën zijn van eerder gemaakte kopieën. Dat het niet mogelijk is de authenticiteit van dergelijke documenten (kopieën) na te gaan. Dat daarenboven duidelijk blijkt uit het hier ingeroepen wetsartikel (artikel 9ter) van toepassing is op de in België verblijvende vreemdeling 'die beschikt over een identiteitsdocument', m.a.w. de vreemdeling die in bezit is van een origineel identiteitsdocument. Dat dit ook blijkt uit de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Dat punt D. stelt dat als de gemeente de feitelijke woonplaats van de aanvrager controleert om hem in bezit te stellen van een A.I. de woonstcontrole negatief zal zijn als de verzoeker zijn originele identiteitsdocument niet kan tonen. Dat om een aanvraag op basis van artikel 9ter in te dienen een afschrift van het identiteitsdocument inderdaad volstaat, doch dat dit veronderstelt dat deze kopie teruggaat op een origineel welk in bezit is van de verzoekers. Dat dit in deze aanvraag niet blijkt te zijn. Bovendien stellen wij vast dat betrokkene nooit aan onze diensten enig bewijs van identiteit heeft kunnen voorleggen. Dat aan de aanvraag van de verzoeker derhalve geen verder gunstig gevolg kan worden gegeven omdat geen voldoende bewijs van de correcte identiteit en nationaliteit voorligt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“OVER DE GEGRONDHEID VAN HET BEROEP

Doordat verzoeker als middel aanvoert de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen);

Doordat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Tervijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. ingediend op 15 april 2008. onontvankelijk verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid immers oordeelde dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart van verzoeker noch van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid);

Tervijl zulks ten onrechte werd gesteld:

Tervijl de aan de aanvraag gehechte copie, opgenomen in het dossier van rechtspleging, moest aanvaard worden als een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart van verzoeker;

Tervijl de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid aldus niet naar recht kan verantwoorden wanneer gesteld wordt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart van verzoeker noch van een motivering die toelaat

betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid):

Terwijl verzoeker zijn origineel identiteitsdocument kan voorleggen ter verificatie ter zitting van de gevatte Rechtsmacht;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd en dat de formele motiveringsplicht niet geschonden werd. Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij benadrukt dat verzoeker bekend staat onder vier identiteiten en ook reeds in Duitsland en Nederland een asielaanvraag indiende, hij legde bij de Belgische autoriteiten nooit enig bewijs voor van identiteit. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij wel in het bezit is van een origineel identiteitsdocument, hij maakt deze bewering niet aannemelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de bijlagen bij de aanvraag van verzoeker blijkt dat kopieën werden gevoegd van drie moeilijk leesbare bladzijden uit een Indisch paspoort. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld “*Dat moet worden vastgesteld dat de kopieën van een identiteitsstuk welk verzoeker voorlegt duidelijk geen kopieën vormen van een origineel, maar zelf kopieën zijn van eerder gemaakte kopieën. Dat het niet mogelijk is de authenticiteit van dergelijke documenten (kopieën) na te gaan*”. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding beslist dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat hij een origineel paspoort ter verificatie kan voorleggen aan de Raad, wordt herhaald dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur en geen eigen beoordeling van de aanvraag kan geven.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.